

Dagens frågor

Kyrkan och revolutionen

I nummer 4 av Svensk Tidskrift för i år redogjorde Gunnar Dahmén bl.a. för det planerade mötet med kyrkornas världsråd i Uppsala i sommar. Han pekade på tendensen inom detta organ att använda "ord som t.ex. revolution utan att egentligen ha räknat med att detta ord innebär våldsam omstörtning". Samtidigt som detta resonemang förs inom Kyrkornas världsråd har det också framkommit på flera håll på kyrkligt håll i Sverige — över trossamfundens gränser f.ö.

Liksom det under 1960-talet framvuxit en sekulariserad, marxistiskt präglad "ny vänster", så har det också framkommit en slags kristen "ny vänster" i Sverige. Det är här fråga om någonting som på en utomstående ger intryck av en något nymornad samhällstillsyn. Det finns tecken på att man famlar efter säkra riktmärken i en hård, osäker och framför allt okänd värld. Det är främst de internationella problemen och utvecklingen inom och mellan i- och u-länder som kraftigt engagerar denna kristna vänster.

Tidigare har det nog funnits fog för kritik av ett visst mått av stelbenthet och brist på intresse för allmänpolitiska och då inte minst utrikespolitiska frågor på kristet håll i detta land. Nu har situationen i viktiga avseenden förändrats. Intresse och engagemang finns nog, men däremot verkar det vara sämre beställt med kunskaperna. Dessutom ger man på kristligt vänsterhåll intryck av att sakna en genomtänkt politiskt ideologisk ståndpunkt att utgå från. Det räcker faktiskt inte bara med att hänvisa till Guds lära som den uttolkas i Bibeln. En kristen måste lika väl som en fritänkare ta ställning till de politiska partiernas ideologier och där är religiösa trosföreställningar knappast till någon större hjälp.

Den kristna vänstern i Sverige har med oförfärat sinne gett sig i kast med problemen. Det är bara det att man på många håll

därvid tenderat att kasta ut barnet med badvattnet. På ett anmärkningsvärt lättvindigt sätt har t.ex. redaktören för Vår Kyrka C. G. Boethius tagit avstånd från den kapitalistiska marknadsekonomin. "Jag ansluter mig till den uppfattningen att det inte längre går att gå fram på den liberala-kapitalistiska linjen." (Konkret nr 2 1968 sid. 28.)

I första hand avser Boethius och andra kristna likasinnade med detta utvecklingsmöjligheterna i u-länderna. Men även på hemmaplan är man misstrogen mot marknadsekonomin. Vid en fråga i tidskriften Konkret: "Är det lättare för radikala kristna att samarbeta med marxister än med borgerliga och kapitalister?", svarade redaktören för den ärevördiga tidskriften Vår Lösen, Anne-Marie Thunberg följande: "När man på kristet håll är intresserad av dialogen med marxister är det väl framför allt för att man med dem, om man har min utgångspunkt, delar intresset att förändra de ekonomiska strukturerna i rättvisare riktning. Genom att den sociala synen är så väsentlig och genom att den finns inom socialismen, är det lättare att samarbeta med marxister än med de andra grupper som nämndes". (Konkret nr 2 1968 sid. 31.)

I själva verket förs i dag en kristen vänsterdebatt i flera kristna tidskrifter, förutom Vår Lösen och Vår Kyrka också i Veckoposten och Kristet Forum. Karakteristisk är också den positiva syn på Russeltribunalens verksamhet som exempelvis Vår Lösen gav prov på förra året.

Radikalismen hos den kristna vänstern är i flera avseenden skrämmande suddig, oklar och illa genomtänkt. I skriften "Kyrkan i revolution" ger redaktör Thunberg i kapitlet "den kristne och revolutionen" prov på en egendomligt revolutionsromantisk attityd. Kyrka och revolution utgör en studiehandledning till material från Kyrkornas Världsråds konferens i Genève 1966. Hon talar därvid huvudsakligen om förhållandena i

Latinamerika, som för visso ofta i många avseenden är djupt otillfredsställande ur demokratisk och humanitär synvinkel. ”Ty erfarenheten visar, att redan existerande institutioner oftast är så fast etablerade att det inte går att via dessa genomföra djupgående förändringar. Det är ju just det etablerade och bestående i samhället som är orättvist . . . Hur skall nu den kristne förhålla sig till kravet på den revolution som syftar till rättvisa? Grundbokens tre artiklar tvekar inte om svaret. Det ligger fullt i linje med den kristna tron att bejaka det.” (Sid. 51—52.) Så lättvändigt kan man således från kristet vänsterhåll ta ställning för revolution contra evolution.

Att en revolution oftast medför mycket lidande, förtryck och kaos, att revolutioner sällan leder till vad deras upphovsmän strävar efter eller säga sig sträva efter, att en evolutionär utveckling bör vara det naturliga och eftersträvansvärda ej blott för konservativa utan även för liberaler och demokratiska socialister, allt detta verkar vara okänt och ointressant för kristna vänstertänkare som redaktör Thunberg.

I stället konstaterar hon senare i ett referat av ett resonemang av den amerikanske teologen Richard Shaull att kyrkan inte längre behöver ”. . . vara bunden till det förflutna eller ängsligt slå vakt om gamla samhällsformer utan kan se hur Gud verkar genom den revolutionära processen att bryta ner gamla strukturer för att nya och bättre skall kunna skapas”.

Till bilden av den kristna vänstern hör också ett konstant dåligt samvete gentemot u-länderna eller som en av medlemmarna i Vår Lösens redaktion, konstnärinnan Elisabet Hermodsson säger i en artikel, i Kristet Forum nr 2 1968 ”. . . problemet med de västerländska ländernas skuld till den tredje världen”. Det är naturligt om man med utgångspunkt från dylika egendomliga skuldföreställningar — i analogi med tankegång-

arna i Göran Palms på kristet vänsterhåll högt uppskattade ”En orättvis betraktelse” — lätt hamnar i de mest säregna och politiskt besynnerliga ståndpunkter.

Det allvarliga med den svenska kristna vänstern är inte engagemanget, allvaret i uppsåtet eller försöken till radikalt tänkande hos dess företrädare. Det betänkliga är istället den bristande tankeskärpan, den sudriga revolutionsromantiken och det lättfärdiga avförandet av de politiska värden som vuxit fram inom de förkättrade kapitalistiska västerländska samhällena. Det finns därför all anledning att uppmärksamhet följa och bevaka den kristna ”vänsterns” verksamhet i Sverige.

Ungdomskonferensen

Den ungdomskonferens, till vilken statsministern kallat i mitten av maj för att diskutera demonstrationer i skuggan av Båstadskandalen, kan väl närmast betraktas som ett gott initiativ, och därjämte som ett skickligt politiskt schackdrag. Det har också fått sin logiska följd. Regeringen har velat framhålla sitt intresse för ungdomsfrågor och sin aktivitet genom att nu sätta till en arbetsgrupp under ledning av en socialdemokratisk statssekreterare. Sedan får tiden utvisa, om denna arbetsgrupp skall publicera några resultat före valen, vilket beror på om den kommer fram till något som bedöms matnyttigt i partipropagandan, eller om den endast skall tjänstgöra som ett organ för att ljuta olja på de upprörda vågorna.

Själva konferensen blev kanske inte riktigt vad statsministern tänkt sig. Att alla vettiga ungdomsförbund med högerns i spetsen bekände sig till demokratisk ordning och tog avstånd från våldshandlingar, var ingen överraskning. Att vissa medlemmar av sådana ungdomsförbund demonstrerade sitt omogna omdöme var inte heller förvånande. Vad de unga folkpartisterna i längden skall

ha för glädje av att bli företrädare av hr Thomas Hammarberg är en fråga, som man på nytt ställer sig men som inte direkt hör hit. Att den nu kände prästmannen i Båstad utnyttjade tillfället för att klaga över att hans uppträdande fått konsekvenser för honom själv — förmodligen många av dem olämpliga och överdrivna — är däremot ägnat att överraska: han är ju inte direkt någon ungdom, och han borde kunna förstå reaktionen och, rent yrkesmässigt, också förlåta den.

Att å andra sidan företrädarna för Clarté och FNL och Vänsterns ungdomsförbund, alla kommunister av olika schatteringar, inte hade det ringaste intresse av att diskutera hur demonstrationer skall kunna försiggå på ett lagligt sätt, det bör väl ha varit uppenbart på förhand. De kom till mötet för att provocera bråk, liksom de vill ställa till bråk på gatorna. Statsministerns alltmer framträdande svaghet visade sig däri, att han alls diskuterade med dem och att han tydligt upprörd svarade på deras frågor. Det är sant, att han inbjudit dem. Men han hade verkligen inte bjudit dem för att diskutera USA eller för att tala om huruvida han avsåg att skicka militär (!) mot arbetare vid ASEAs. Det var ganska eländigt att se honom falla i sådana provokatoriska gropar.

Den verkliga sakfrågan som berördes var den, hur man skall bevara demonstrationsrätten och samtidigt lagfäst ordning. Att upphäva tillståndsgivningen och koppla ur polisen är omöjligt. De unga kommunistgrupperna kommer att omedelbart utnyttja detta för att t.ex. skapa trafikchaos när det behagar dem. Att flytta tillståndsgivningen från polisen kan inte heller förefalla lämpligt: polisorganisationen är en nödvändighet i vårt samhälle, och detta är en av de angelägenheter som den bör sköta. Polisen skall inte behandlas som om den var naturlig fiende till alla demonstranter. Däremot torde, som Dagens Nyheter föreslog i en ledare, en

ordning för snabbbehandling av överklaganden hos högre instans möjliggöra en ytterligare prövning av vissa ärenden; det förefaller vara ett tilltalande förslag.

Men sedan är lag till för att lydas. Vill man få lagen ändrad, är ju vägarna att nå detta mål kända. De går över regering och riksdag. Mot den som bryter lagen reagerar samhället, bl.a. genom insats av polis. Detta borde inte vara så svårt att förstå. Vad ordföranden i Folkpartiets ungdomsförbund menar med ett uttalande som "Hårdare polisingripanden endast förstärker känslan av främlingskap hos de demonstrerande grupperna" är däremot helt obegripligt. Det är faktiskt inte demonstranternas privata känslotänkande som skall avgöra vilket uppträdande som är tillåtet eller otillåtet på gatorna.

Det fria och det ofria

Det är alltid av en särskild betydelse hur man i Sovjetunionen firar första maj. Alla utländska diplomater samlas till Röda torget i Moskva. Där kan man studera hur rangordningen ligger till mellan ledande partimedlemmar. Vilka vapen visas upp, och vem håller det stora talet? Dagens Nyheter satte i år som rubrik över sitt reportage "Hat och robotar på Röda torget". Det täcker precis vad som förekom. Inga som helst tecken på avspänning eller vilja till fred kom till synes.

Marskalk Gretjko, överbefälhavaren, angrep USA, vars "imperialism ökar sin ideologiska subversion mot de socialistiska staterna". Det är ett intressant påstående. Det var visserligen riktat mot USA, men mest formellt. Den ideologiska subversionen, det är de västerländska frihetsidealerna som trängts igenom järnridån. I Rumänien och i Tjeckoslovakien, fortfarande kommuniststyrda länder, har dessa ideal tagit sig uttryck, i det förra landet i en motspänstig-

het mot kontrollen från Moskva, i det senare i en direkt vilja till frigörelse från den kontrollen. Inom den sovjetiska ledningen finns givetvis sådana som menar att det är bättre att stämma i bäcken än i ån. Rumänien har nyligen begärt en viss organisation inom Warszawapakten efter mönster från Nato, något som närmast kan betecknas som en hädelse. Men rumänerna har med stor smidighet lyckats framföra sina önskemål utan att de utsatts för direkta repressalier. Tjeckerna har börjat hårdare, och de har från Moskva fått veta, att om ett tjeckiskt krav att även oppositionspartier skulle bli tillåtna, verkligen skulle tillfredsställas, vore detta ett förräderi mot den gemensamma kommunistiska saken. Det var i detta sammanhang som rykten började gå i Prag om att ryska trupper sammandragits. Förmodligen hade dessa rykten ingen bakgrund. De ryska trupperna är inte så långt borta att några sådana demonstrationer förefaller nödvändiga.

Viktigare är emellertid, att varken marskalk Gretjko eller någon annan kan önska sig en ny konfrontation med ett kommunistiskt land av modell Ungern 1956. Men vad han sade innebar en varning, att Sovjetunionen inte avser att ge upp sin maktställning för något så obetydligt som tjeckiska studenters vilja till frihet.

Sannolikt fanns det någon svensk regeringsledamot, som i sitt tal den 1 maj berättade sagan om det ökade lugnet i världen och om de minskade säkerhetsriskerna. Det är märkligt hur man så alldeles kan bortse från vad som händer på andra sidan Östersjön. Den jättelika militärparaden, fallskärmstrupperna och robotarna talar där ett annat språk.

Men också närmare oss förekommer händelser, som borde gjort de svenska 1 maj-talarna betänksamma. En av dem var mycket överlägsen mot hr Wedén, som påstods

inte förstå hur den fria demokratin i Finland fungerar. Vi skall här inte trycka för mycket på intermezzot med öletiketten, fastän det måhända är typiskt. Den sovjetryske ambassadören tillät sig att offentligt anmärka på att en sådan etikett försetts med ett emblem — det råkade vara Karelen gamla vapen — som han tolkade som anti-sovjetiskt. Ambassadörens heraldiska kunskaper behöver ju inte vara så stora: det väsentliga i sammanhanget var att han hade den dåliga smaken att framställa anmärkningen, som måste uppfattas så att han lade sig i vad som är en inre finländsk angelägenhet.

En annan episod, särskilt intressant för ett svenskt socialdemokratiskt statsråd, är då mera beaktansvärd. De finska socialdemokraterna blev äntligen i mars i år inbjudna att sända en delegation till Moskva, sedan de länge förbigåtts för folkdemokrater och simoniter. Den som lyckats åstadkomma bjudningen var hr Leskinen, en gång känd som kommunisternas värste vedersakare på arbetarsidan, numera inte känd för samma sak. Bjudningen borde höras, och socialdemokratiska partistyrelsen valde fem representanter med hr Paasio i spetsen som skulle resa till Moskva. Det visade sig vara en för litet. Efter att ha granskat namnen, lär nämligen den sovjetiske ambassadören ha meddelat att ett misstag hade blivit begånget. Hr Leskinens namn saknades. Partistyrelsen fick åter skrida till val, och, som det hette, definitivt fastställa delegationens sammansättning. Hr Leskinen utsågs till den sjätte delegaten.

Så berättas åtminstone historien. Är det denna fria demokrati som den svenske socialdemokratiske talaren och regeringsledamoten berömmar och eftersträvar?

De två Kina

Kulten av Hitler och Stalin framstår som liberal i jämförelse med Maokulten, skrev

nyligen den framstående brittiske Kina-kännaren Stephen Constant i Sunday Telegraph. Constant fällde sitt omdöme i sambad med en kommentar till den senaste officiella Maoistliturgin, kungjord av den "kulturrevolutionära gruppen" inom det kinesiska kommunistpartiets centralkommitté. Preciserade regler anges för maoisternas uppträdande, hur de skall hälsa på varandra vid dygnets olika timmar, hur de i olika sammanhang skall uttrycka sin vö.d.nad för Mao etc.

Enligt Constant lyder de formella maoisthälsningarna på följande sätt: Maoistversionen av "god morgon": A: "Länge leve ordförande Mao!", B: "Måtte ordförande Mao leva många år!", A: "Många år!".

Maoistversionen av "god afton": A: "Vi måste upprätthålla disciplinen!", B: "Vi måste studera ordförande Maos senaste direktiv!".

Självfallet är det knappast underligt, att de maoistiska excesserna ter sig alltmera löjeväckande, samtidigt som det dock ligger ett i hög grad allvarsbetonat hot bakom vad som sker i Kommunist-Kina. Må vara, att världen aldrig tidigare skådat något liknande, men icke utan fog fruktar man den dag, då galenskapen sträcker sig utanför det kinesiska fastlandet. Det är dock möjligt, att världen besparas detta. Inte bara Constant utan också många andra har under de senaste åren kunnat visa på hur kommunisterna, och då enkannerligen maoisterna förlorar terräng i Kina. Det talar om väpnade sammanstötningar i Sinkiang, revolter förekommer runt om i landet, Mao-regimen sägs ha förlorat greppet och Kina ha återvänt till 1920-talet, då olika militärbefälhavare behärskade sina lokala provinser utan att ge efter alltför mycket åt den s.k. centralmakten. Det hävdas, att Mao och Peiping kontrollerar en tredjedel av fastlandet, att lika mycket kontrolleras av Maos motståndare, och att den

återstående tredjedelen är flytande.

I och med att folkrepubliken Kina utropades den 1 oktober 1949 vann den erkännande bl.a. av de skandinaviska staterna. Detta ledde till ett avbrytande av de diplomatiska förbindelserna med Nationalist-Kina, som dock fortsatte att inneha sin permanenta plats i FN:s säkerhetsråd och som på de senaste åren inte har haft några svårigheter att rida ut de ständigt återkommande kraven på att Nationalist-Kina skulle ersättas av Kommunist-Kina. Tvärtom, majoriteten av världens nationer erkänner Taipei och inte Peiping som den legala representanten för Kina, och vad mera är: Kommunist-Kinas anhängare har de senaste åren i FN varit på klart nedgående.

I den på senare tid så förändrade situationen var det naturligt, att nordiska politiska kontakter återupptogs med Nationalist-Kina, vilket kom till uttryck, då en skandinavisk parlamentarisk delegation nyligen besökte Formosa. Deltagarna var Paul Brundin (h), Per Bendix (konservativt folkeparti, Danmark), Jakob Aano (kristelig folkeparti, Norge) och Georg Ehrnrooth (svenska folkpartiet, Finland). Det är måhända betecknande, att även socialdemokrater var inbjudna, men att ingen socialdemokrat vågade åka, om inte alla de socialdemokratiska partierna i Norden var representerade. I sista hand föll det hela på, inte alldeles oväntat, hrr Erlander och Nilsson i Sverige.

De nordiska parlamentarikerna har var och en i sin stad redovisat sina positiva intryck av besöket på Formosa, där de bl.a. hamnade mitt i den då pågående valrörelsen. För fjärde gången kunde Formosas 13 $\frac{1}{2}$ miljon invånare välja provinsparlament samt guvernör och borgmästare i de stora städerna. Valdeltagandet uppgick till drygt 70 %, och givetvis vann det helt dominerande Kuo-min-tang en säker seger — 61 av provinsparlamentets 71 mandat till-

föll partiet och 17 av de 20 guvernörerna och borgmästarna. Att de nordiska gästerna blev imponerade av de kinesiska framstegen liksom så många andra före dem, förvånar mindre. Genom deras förmedling har nya kontakter på det ekonomiska planet etablerats liksom också kulturella förbindelser. Det var också betecknande, att Kommunist-Kina genast protesterade i samtliga fyra länder mot att man på nytt djärvdes taga upp kontakten med det nationella Kina. I tre av de nordiska länderna avvisades självfallet protesten omedelbart. Det svenska UD konstaterade blott, att svenska medborgare reser varthän de önskar i världen utan inblandning från svenska statens sida. Men i Finland gjorde utrikesministeriet en fatal blunder, då man i stället för att närmare tänka över den principiella sidan av saken "beklagade" hr Ehrnrooths deltagande. Detta har i sin tur lett till en presstorm i Finland och till skarpa inlägg i Finlands riksdag. Det inträffade hedrar förvisso inte det finländska utrikesministeriet men utgör en god varning för hur långt följsamheten kan leda under vissa omständigheter.

För Sveriges vidkommande finns det anledning att hoppas på fortsatta goda kontakter med Nationalist-Kina. Även om befolkningstalet är knappt dubbelt så stort som Sveriges, finns det dock anledning att komma ihåg att Formosa vunnit de mesta sympatierna bland de kinesiska bosättningarna utanför egentliga Kina, dvs. omkring 20 miljoner, och att landet utgör en av de främsta ekonomiska makterna i Asien. Ingen vet heller vad morgondagen kan bära i sitt sköte. Det förefaller ingalunda otroligt, att Formosa på sikt kan få ett allt större inflytande över det kinesiska fastlandet. Om det ännu är omöjligt att upprätta diplomatiska förbindelser med de båda kinesiska staterna, vore de dock på sin plats att Sverige snarast utbytte handelsdelega-

tioner med Nationalist-Kina. Ön borde ha sitt givna intresse för svensk teknologi och svensk företagsamhet. Det är inte utan intresse att konstatera, att Formosa av Jean-Jaques Schreiber i hans bekanta bok "Den amerikanska utmaningen" förutspår en lysande roll omkring år 2000 som en asiatisk industrination av betydelse.

Studentkravallerna i Polen

Den tändande gnistan i de polska oroligheterna vid universiteten i våras var förbudet mot att uppföra en pjäs av den polske nationalskalden Adam Mickiewicz. Pjäsen spelar i 1800-talets Warszawa och är starkt kritisk mot Tsarrysland. Det är osannolikt, att Moskva tagit initiativet till detta förbud. Sovjetunionen av idag har intet intresse av att identifiera sig med det gamla Ryssland. Det är därför troligt att den polska regeringen lät förbjuda uppförandet i en missriktad iver att vara Moskva till lags. Inte minst Gomulka har just nu anledning att där söka sitt stöd.

Studentkravallerna var alltså denna gång inte riktade mot Sovjetunionen eller mot det kommunistiska statsskicket utan mot Gomulkaregimens bristande kompetens och mot dess klumpighet. I Polen råder missnöje med många ting: med det ekonomiska läget, med avsaknaden av nödvändiga reformer av den typ som man är i färd med att genomföra i andra länder inom Sovjetblocket, med ett stigande polisförtryck och slutligen med den anti-israeliska hållning som påtvingas befolkningen av regimen. Israels seger 1967 uppfattades som ett nederlag för Sovjetunionen och för kommunismen, och som en följd därav har sympatierna för Polens judar vuxit i landet.

Regimen har i stället valt att just nu utrensa s.k. sionister i första hand vid universiteten. Den har gjort sitt för att däm-

pa den gryende intellektuella oppositionen, den har ur partiet uteslutit flera kända professorer och den har skärpt censuren. Allt har bidragit till att göra läget mera explosivt.

Studentdemonstrationerna var spontana. Om de hade letts av någon politisk organisation, hade denna säkert eftersträvat samarbete med arbetarna enligt mönster från oktober 1956. Improvisationen resulterade i att det missnöje, som finns hos arbetarna, inte blev utnyttjat. Regimen hann i stället organisera motdemonstrationer av arbetare.

Det enda som i detta sammanhang fanns att skratta åt var det sätt på vilket de officiella propagandaorganen uppträdde. Propagandan påstod, att det var Västtyskland som med hjälp av Radio Free Europe uppviglat sionisterna till att organisera kravaller bland studenterna. Påståendet var ju uppenbart orimligt och bedömdes också som sådant.

Ett annat påstående, som underhand förekommit, är också föga troligt. Det har sagts att studentkravallerna var inspirerade av den partiopposition som finns mot Gomulka. Man bör komma ihåg, att den polska partitoppens kärna utgör en unik kvarleva från det andra världskriget. Den består av snabbutbildade NKVD-agenter, som på sin tid kontrollerade den av rysarna uppsatta Lublinregeringen vilken övertog makten i det av den röda armén ockuperade Polen. Vid denna tid accepterades polacker av judiskt ursprung i ledande ställningar, och de som finns kvar av

dessa är allt annat än entusiastiska för Polens nuvarande anti-israeliska politik. Bland dem finns alltså en naturlig opposition mot Gomulka. De har dessutom starka och utgrenade anknytningar till intellektuella kretsar. Det är därför som deras namn satts i samband med studentoroligheterna.

En annan grupp, som på intet sätt har några förtroendefulla förbindelser med de intellektuella men som i stället anser att Gomulka lämnat dessa för stora friheter, är de s.k. partisanerna, eller gammalstalinisterna. De anses vara representerade av inrikesminister Moczar. Att denne står i motsatsställning till Gomulka är väl bekant, men några utsikter att bli dennes efterträdare har han knappast. Hans anseende bland det polska folket bestäms därav att han på sin tid var chef för polisen i Lodz och ansvarig för förföljelserna mot tusentals frihetskämpar. I Sovjetunionen anses han inte heller ha åtnjutit särskilt goda förbindelser.

Förr eller senare tar åldern ut sin rätt, och också Gomulka måste avträda från arenan. Vem som då kommer att ersätta honom, är i dag omöjligt att säga. Men inte minst de erfarenheter, som man i Moskva gjort av det snabba regimskiftet i Tjeckoslovakien, gör att man på sovjetiskt håll kommer att kräva en stark man i den polska regeringens topp. En sådan kan tillhöra partisanerna eller någon annan grupp. Men man kan utgå ifrån, att försiktigheten kräver att ingen kommer att utses som inte är någorlunda acceptabel för det polska folket.

Följ mig!